

Der stod jag arma blinda man, Med harpan i min hand,
Wid sidan af min dotters lik Uti ett okänt land.

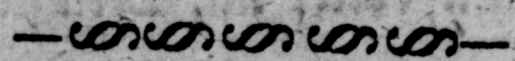
En Påfwe är ändå minsan En alltför säll och lycklig man,
Han dricker win af bästa slag, Och wore jag en Påfwe jag —
Som han jag drucke natt och dag Af win, det aldrabästa slag.

Men likväl fattas honom ett: Hans blick ej någon tårna sett,
I båd han ensam sötwa får; Jag tror jag Påfwe-stoln försmår,
Från bågaren till flickan går, Ty der jag mycket bättre mår.

En Stambuls Sultan, ja se han! Wet bättre leswa han minsann,
En hel Sersaj han för sig ser: Jag tror till Sultan jag mig ger!
Min Påfwe-möja lägger ner Och hwarfning ta'r der skönhet ler.

Men nej! — jag är en törstig man, Ej Allorant jag hålla kan;
Wälan, om då'n jag Påfwe är, Om qwällen till Sultan jag mig klär:
När jag har fyllt mitt törst-begär, Jag blifwer helst de stöna när.

Så kom då stöna flicka, kom! Men inga men och inga om,
Slå i för mig, som Påfwe nu, Och låt oss klinga, jag och du;
Din Sultan sedan gif en kys, Nu Kejsare, fast Påfwe nys.

Fem nya och mycket wackra

Wisor,

Den Första:

I ensliga stugan, en Eulen qwäll, ic.

Den Andra:

Salig Farbror, Marcus gråt ic.

Den Tredje:

Jag äkte, jag körde min plog öfwer land, ic.

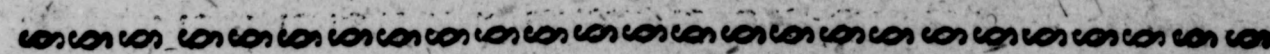
Den Fjerde:

Säg med min harpa sjunga will ic.

Den Femte:

Påfwen och Sultan.

(Sjunges under åtskilliga wackra melodier).

Lindöping, 1836.

Tryckt hos P. A. & G. E. Strömberg.

Senliga stugan, en kulan qväll, Steg Gunnar
med bark ifrån fogen: Till bröd skall den bakas på
ugnens håll; Men icke ett mjölbost fanns i hans tjäll,
Och icke ett ar uppå logen.

Då kommo emot honom de barnen två Med
bleknade kinder — de arma! "Gif bröd åt oss, fader!
Vi hungra så: Åck! låt oss allenast en smula få." —
"Jag har intet: Gud sig förbarma!" —

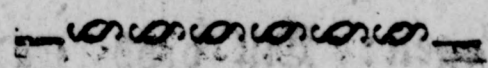
"När moder bars bort på den swarta bår Och
ner under mullen des kista Blef gömd uppå wallen
der kyrkan står, En kaka du gaf — den war wätt af
din tår — Säg, fader! o war det den sista?" —

"Åck, barn! jag har ingen att ge er i dag; Men
Gud skall i morgon wäl sända Den hjelp wi förbida
af hans behag. D, waren blott stilla och nöjda, som
jag; I morgon här bakas kanhända." —

Då tog han från mofiga wäggen ner Sin harpa
— hwad makt i des stämma! De hungrande små icke
klaga mer; På infallna kinderna glädjen ler Och klangen
kan plågorna hämma.

Med ansigtet bortvändt att dölja sin tår, Att
icke sin ångstan förråda, Nu sadren en muntrande
polka står: Och barnen, de dansa och qvällen förgår;
Tills trötta de somnade båda.

Wid bädden af strå, der de flumrade än, Då
bad han: "O Gud! ifrån nöden Befria dem du, alla
lidandes wån!" Det skedde; de wakenade aldrig igen;
Befriaren kom — det war döden.

Salig farbror, Marcus gråt — En bland S...
...s wise — Rådman båd till kropp och själ,
Har förtjent sin egen wisa.

Gubben verklig war unik; Tjente upp sig ifrån
spaden, Ingen Rådman war så rik Uti hela wida
staden.

Till hans rikdom war wäl skull'n Att Hans hu-
stru spann så tråget, Och hans hus precis wid tullen,
War för skatts så wäl belåget.

Så war han just en trät — Gladade i skatts
beståndigt — Låg med hållkarln jemt i gräl, Men
som rådman wann han ståndigt.

Annars född till stora ting, Ströf han jemt sin
bredda panna; Ansåg stop för ingenting Och för något
knappt en kanna.

Så fann han hwarje gång, Han gick hem till
sin Agatha, Hwarje portgång alltför trång, Och för
smal hwarenda gata.

Likwäl war han ej bland dem, Som sin dag på
källarn spilla; Ty war morgon kl. 5, Gick han deri-
från helt stilla.

Under denna promenad, Sjöng han tiden att för-
nöta, Nu går jag hem förnöjd och glad; Att mina dy-
ra pligter föta.

Lyckligt anländ till sitt hus, Han på hammarn
sakta rörde, Ty han såg i fönstret ljus, Och Agathas
spinrock hörde.

Der satt hon och spann så snålt, Gubben war-
samt smög sig nära, Gumman sjöng så fint och gält,
Wäl upp min själ gif ära.

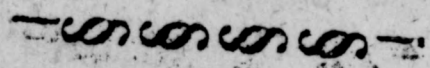
Sag äkte, jag körde Min plog öfwer land, Då böl-
jorna hörde Jag klinga wid strand, Hur ljust så sjöng
jag Så fara med dem, Och genast så sprang jag Från
hus och från hem.

Förr fastwärt som Någen Wid marken jag war,
Nu fri såsom wågen Kring rynden jag far, Hur hur-
tigt min lefnad, Hur sorgfri hur lätt, Först nu har jag
trefnad På wågornas slätt.

Sol har jag beroppe Och stjernor fring pol, Uti
hwarje droppe Hårnere en sol, Sa tusende möjor På
brusande stig, I sjögröna flöjor Glad t dansa fring mig.

Sin lycka att sälja För jordiskt bestyr, En däre
må wälja Mig sådant ej bryr, Jag böljan besitter
huld, Des skimrande glitter Mitt endaste Guld.

Min graf om den blifwer I wågornas famn, D!
säg hwem som gifwer En båt i hamn, Min ättehög,
höja, Hafsböljorna blå, Och stormen skall plöja Sin ru-
na derpå.

Jag med min harpa sjunga will En mycket sorglig
sång: Hur sömnen från min ögon flöt, Och natten
hon war lång.

Ät lifwet tungt och ledsamt är; Min wandring
är så swår: Jag har varit blind och arm I många
Herrans år.

Det war min dotter, huld och skön, Som wid
min sida gick; Mig ledde med sin trogna hand, Mig
wårmdde med sin blick.

Och hwarje Christen wandringsman, Som på
henna wägen war, Så gaf han mer för Emmas skull
Ät hennes gamla far.

Den som war min enda tröst Tänkte bli min ät-

ters hopp; Hon delade med mig sitt bröd, Tog Herren
henne opp.

En dag, med harpan i min hand, Jag wid en
landswäg satt: Jag spelade och Emma sjöng Tills hen-
nes röst blef matt.

Hur mår nu min Emma, sade jag, Jag känner
ej din röst, Ditt hjerta står så tungt och hårdt Emot
din faders bröst.

Och dina tårar falla ner, Så heta i min barn;
Om du är trött så hwila dig En stund uppå min arm.

Jag satt så tyst en långan dag Och wäntade så
ömt; Jag mente att hon wäknade Så höra hwad hon
drömt.

Det blef så kallt mot aftonen, Men Emma sof
ändå; Jag rörde sakta hennes arm: Kom Emma lät-
of gå.

Men Ät! des arm han war så stel Des hand
hon war så kall — och hennes hjerta stilla stod, Ty
hennes dag war all.

Jag skrek: o! we mig arme man! Min dotter är
nu död, Jag är blind och kan ej gå Förutan hen-
nes stöd.

Det war så kallt mot aftonen Och stormen ökte
sig, Då hade jag ej någon mer, Som brydde sig om mig.

Der stod jag gamle, tröstlös far, Och darrade af
köld; Och talade min dotter till, Men fick ej något svar.